

לפרשת האזינו (2)

א. עוד דרך לסכם את קורות הקשר בין עם ישראל ואלהיו: כמטאפורה משפחתית. אלהים הוא ההורים המעניקים והנבגדים, וישראל הוא התינוק-נער-בוגר שלא ידע להעריך את הנתונה ונטש את בית הוריו לחפש לו דרך חדשה. כמה אהבה נשקפת מן התיאור הזה, כמה כאב.

ב. (ט) כי חלק ה' עמו יעלב חבל נחלתו: (י) ומצאנהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישמן סבבנהו ובוננהו יצרנהו פאישון עינו: (יא) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף יפרש כנפיו יקחהו ישאנהו על אברתו: (יב) ה' כרד ינחנו ואין עמו אל נכר: (יג) ירכבהו על במתי ארץ ויאכל תנובת שדי וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור: (יד) חמאת בקר וחלב צאן עם חלב כרים ואילים בני בשן ועתודים עם חלב כליות חטה ודם ענב תשתה חמר: (טו) וישמן ושרון ויבצעט שמנת עבית כשית ויטש אלוה עשהו וינבל צור ישעתו: (טז) יקנאהו כזרים בתועבת נכעסהו: (יז) יזבחו לשדים לא אלה אלהים לא ידעום חדשים מקרב באו לא שערום אבתיכם: (יח) צור ילךך תשי ותשכח אל מחלףך: (יט) וירא ירד וינאץ מפעס בניו ובנתיו: (כ) ויאמר אסתירה פני מהם אראנה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בם: [דברים לב, 9 – 20]

ג. העונש הגדול ביותר שיכול להטיל אלהים-ההורים על ישראל-ילדיהם הוא הסתר הפנים, ההתעלמות וההעלמות. ביום הכיפורים ניתנת לנו הזדמנות נוספת לפגישת פיוס, כדי שלא ניפרד עוד, כדי שלא נישאר יתומים.

ד. לעולם לא אשמע את קולו המתוק של האלהים / יונה וולך

לעולם לא אשמע עוד את קולו המתוק של האלהים
לעולם לא יעבור עוד קולו תחת חלוני
טיפות גדולות ירדו במרחבים אות
אין האלהים בא עוד בחלוני
איך אוכל עוד לראות את גופו המתוק
לצלול בעיניו לא ארד עוד לשלות
מבטים יחלפו ביקום כמו רוח
איך אזכור את היופי הזה ולא אבך
ימים יעברו בחיי כמו רטטים בגוף
ליד רסיסים של זכרי מגע נשברים עוד יותר מבכה
לעולם לא יעבור קול הגעגועים את הסף
עת אדם יחיה כמו מתיו בזכרונות, כמו הוויה
ולא יעמוד מבטו המתוק ליד מיטתי ואבכה.